

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
végzése

Az ügy száma: Kfv.V.37.235/2025/6.
A tanács tagjai: dr. Márton Gizella tanácselnök
dr. Demjén Péter előadó bíró
dr. Darák Péter bíró
Ságiné dr. Márkus Anett
dr. Stefancsik Márta
A felperes: felperes1 (cím1)
A felperes képviselője: dr. Császi Ügyvédi Iroda pártfogó ügyvédként (eljáró
ügyvéd: jogi képviselő1; cím2)
Az alperes: Csongrád-Csanád Vármegyei Kormányhivatal
Hódmezővásárhelyi Járási Hivatala (cím3.)
Az alperes képviselője: képv kormánytisztviselő (cím4)
A per tárgya: foglalkoztatást helyettesítő támogatással kapcsolatos
közigazgatási jogvita
A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: a felperes
A felülvizsgálattal támadott határozat: Szegedi Törvényszék
12.K.701.502/2024/6. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a felperes viseli.

A végzés ellen további perorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes részére 2017. december 18-tól aktív korúak ellátására, ezen belül foglalkoztatást helyettesítő támogatásra (a továbbiakban: ellátás) való jogosultságot állapítottak meg, havi 22.800 forint összegben folyósították a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (a továbbiakban: Szocvtv.) 35. § (1) bekezdése alapján.

[2] A felperes 2018. február 20-tól három ingatlannal rendelkezett, hasznosítható ingatlanvagyonának értéke meghaladta a Szocvtv.-ben az ellátásra való jogosultság tekintetében meghatározott összeghatárt. A felperes az ingatlanvagyonára vonatkozó bejelentési kötelezettségét elmulasztotta.

[3] Az alperes 2024. augusztus 16-án hivatalból felülvizsgálati eljárást indított a jogosultság feltételeinek felülvizsgálatára a Szocvtv. 25. § (4) bekezdés c) pontja alapján, majd a 2024. október 10-én kelt CS-02/C02/1352-12/2024. ügyiratszámú határozatával a felperes ellátásra való jogosultságát 2018. február 19. napjával megszüntette és a felperest a 2018. február 20. napjától 2024. szeptember 30. napjáig terjedő időtartamra jogosulatlanul és rosszhiszeműen felvett 1.801.200 forint ellátásnak, és ennek az összegnek a jegybanki alapkamattal növelt összegének, 376.790 forintnak, összesen 2.177.990 forintnak a visszafizetésére kötelezte.

[4] A határozat indokolása szerint a hivatalból indított felülvizsgálati eljárásban a hatóság felhívásra a felperes a 2024. szeptember 2-án és 3-án az arra rendszeresített nyomtatványon úgy nyilatkozott, hogy ingatlannal nem rendelkezik. A Szocvtv. 24. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felhatalmazás alapján megtekintett ingatlan-nyilvántartás adatai szerint 2018. február 20-tól a felperes tulajdonában állt három helységi ingatlan: a külterületi helyrajzi szám1 hrsz.-ú szántó (a továbbiakban: szántó1) ingatlan 4/10 tulajdoni hányada, a külterület helyrajzi szám2 hrsz.-ú szántó és út földterület (a továbbiakban: szántó2) ingatlan 1/1 tulajdoni hányada és a belterület helyrajzi szám3 hrsz. alatti kivett lakóház, udvar, gazdasági épület (a továbbiakban: lakóház) 1/2 tulajdoni hányada.

[5] A felperes – az alperes felhívására 2024. szeptember 28-án és 29-én küldött – vagyonyilatkozata szerint a lakóház értéke 3.200.000 forint, a szántó1 4/10 tulajdoni hányadának értéke 1.800.000 forint, a szántó2 értéke 1.200.000 forint. Nyilatkozott továbbá arról is, hogy az ingatlanok tulajdonjoga vitás, végrehajtás alatt állnak, nem kerültek a birtokába. Az ingatlanokat emiatt értékesíteni nem lehetett, azok a megélhetéséhez nem járultak hozzá. A vagyonyilatkozatára vonatkozó állításait dokumentummal nem bizonyította.

[6] Megállapítást nyert, hogy a szántó2-t az ingatlan-nyilvántartás szerint 2024. október 2-án elárverezték. Az alperes által megkeresett önálló bírósági végrehajtó tájékoztatása szerint az értékesítésre került ingatlan becsértéke 4.938.000 forint, a legalacsonyabb vételi ajánlat összege 2.469.000 forint, a felajánlott legmagasabb vételi ajánlat összege 4.900.000 forint volt. Az alperes megállapította azt is, hogy a felperes a szántókat haszonbérbe adta, az ebből származó jövedelméről azonban nem nyilatkozott. Az ellátásra való jogosultság feltételei kapcsán idézte a Szocvtv.-nek az aktív korúak ellátására való jogosultság feltételeivel kapcsolatos 33. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és a (2) bekezdését, valamint a pénzbeli és természetbeni szociális ellátások igénylésének és megállapításának, valamint folyósításának

részletes szabályairól szóló 63/2006. (III. 27.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Pr.) 7. § (1) bekezdését és az Sztv. 4. § (1) bekezdés b) pontját.

[7] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes 2018. február 20-tól vagyonnal rendelkezett, melynek értéke meghaladta a jogszabályban meghatározott mértéket. Utalt a Szocvt. 25. § (10) és (10a) bekezdésére és leszögezte, hogy a felperes esetében a jogosultság 2018. február 20. napjával nem állt fenn a tulajdonába került ingatlanokra tekintettel, ezért a jogosultságát ettől az időponttól, a pénzellátás folyósítását 2024. szeptember 30. napjával megszüntette. Leszögezte, hogy a Szocvt. 17. § (1) bekezdés a) pontja alapján – az Sztv.-ben meghatározott feltételek hiányában – az ellátást meg kellett szüntetnie, az azt jogosulatlanul és rosszhiszeműen igénybe vevőt pedig köteleznie kellett az ellátás visszafizetésére. Mivel a felperes az ellátására való jogosultság feltételeit érintő lényeges körülmények megváltozásáról a bejelentési kötelezettségét határidőben nem teljesítette, a Szocvt. 9. § (1)-(2) bekezdései alapján az ellátás igénybevételét a bejelentésre nyitva álló határidő első napjától rosszhiszeműnek tekintette és a felperest az ellátás jegybanki alapkamattal növelt összegben történő visszafizetésére kötelezte.

A jogerős ítélet

[8] A felperes keresettel támadta az alperes határozatát. Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában rögzítette, hogy a felek között nem volt vitás, hogy a perrel érintett ingatlanok 2018. február 20-tól a felperes tulajdonában álltak és azok egyike sem szolgált a felperes életvitelszerű lakóhelyül. Az sem volt vitatott, hogy a felperes az ingatlanokat, illetve a hasznosításukból befolyt összeget az alpereshez nem jelentette be. Az ingatlanokról először az alperes felhívására tett vagyonyilatkozatban adott számot, a haszonbérbeadásról egyáltalán nem tett bejelentést. A felperes végül az ingatlanok értékét sem vitatta. A felperes általánosságban azt sem vitatta, hogy a Szocvt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján a vagyona tekintetében bejelentési kötelezettség terhelte, az alperes határozatát az okból támadta, hogy álláspontja szerint a perbeli ingatlanok nem felelnek meg a Szocvt. 4. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltaknak, mivel nem voltak hasznosíthatóak. Ezzel az állítással szemben a bíróság rámutatott, az a tény, hogy az ingatlanokkal összefüggésben per volt folyamatban, sem az ingatlanok használatát, hasznosítását, sem értékesítését nem zárta ki. A perfeljegyzés a jóhiszemű szerzők védelmét szolgálja, azonban ettől az ingatlan bérbeadható, használható, értékesíthető marad, a felperes hivatkozásai tehát alaptalanok. Az, hogy az ingatlanokra végrehajtási jog volt bejegyezve, hasonlóképpen nem képezte akadályát a használatnak, hasznosításnak. A szántó2 árverésen történő értékesítése, valamint a haszonbérbeadás maga is az ingatlan hasznosíthatóságát támasztja alá. A végrehajtás során befolyt ellenérték, illetve a lefoglalt haszonbér a felperes végrehajtható tartozásait csökkentette.

[9] A felperesnek a bejelentési kötelezettsége 2018 februárjában azáltal keletkezett, hogy az ingatlanok örökléssel a tulajdonába kerültek. A perfeljegyzésre, a végrehajtási jog bejegyzésére márpedig jóval ezt követően került sor. Mindezek alapján a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy egyik ingatlan sem volt hasznosítható. Tekintettel arra, hogy a szántó2 felperes által nem vitatott értéke önmagában meghaladta a Szocvt. 4. § b) pontja szerinti összeghatárokat, a lakóházzal kapcsolatosan előadottaknak a bíróság nem tulajdonított jelentőséget.

[10] Az alperes ezért helyesen állapította meg, hogy a felperes olyan hasznosítható vagyonnal rendelkezett, amellyel kapcsolatosan 2018. február 20-tól számított 15 napon belüli bejelentési kötelezettség terhelte a Szocvt. 9. § (1) bekezdése alapján, a (2) bekezdése szerint pedig ennek elmulasztása miatt az ellátás igénybevétele tekintetében rosszhiszeműnek minősült [Kfv. VI.37.426/2018/5.]. A rosszhiszeműen felvett ellátás tekintetében a felperest a Szocvt. 17. § (1)-(2) bekezdése alapján visszafizetési kötelezettség terhelte a jegybanki alapkamattal növelt összegben.

[11] A Szocvt. nem ír elő olyan kötelezettséget az alperes számára, hogy a kérelmezők által bejelentett adatokat az ingatlan-nyilvántartásban ellenőriznie kell, ez a felülvizsgálat során tehát csak lehetőség számára. A felperes hivatkozása, miszerint az alperes az ellátás felvételének a jogosulatlanságát korábban is megállapíthatta volna, súlytalan. Megjegyezte, hogy a felek közötti jogviszonyt egyébként is a közigazgatási, nem pedig a polgári jog szabályozza, a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényre (a továbbiakban: Ptk.) való hivatkozás tehát téves.

[12] A Szocvt. 17. § (3) bekezdése szabályozza, hogy az alperes milyen időpontig rendelhette el a jogosulatlanul igénybe vett ellátás megtérítését. Jelen esetben nem volt vitás, hogy ez az igénybevételről való tudomásszerzésétől számított három hónapon belül megtörtént. A Szocvt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint a jogosulatlanul felvett ellátásra vonatkozó követelés elévülésére a Ptk. szabályait alkalmazni kellene. A kamatfizetési kötelezettség kapcsán a Szocvt. 17. § (2) bekezdése ugyanakkor kifejezett rendelkezést tartalmaz a kezdő időpontra vonatkozóan, amely a rosszhiszemű igénybevétel kezdetével, jelen esetben 2018. február 20-val azonos, így értelemszerűen a főkövetelés visszafizetési kötelezettségének is ez a kezdő időpontja.

[13] Utalt a Kúria a Kfv.III.39.030/2012/9. számú – az irányadó jogszabályi rendelkezések tartalmi azonossága miatt jelen ügyben is irányadónak tekinthető – határozatában foglaltakra és leszögezte, hogy a felperest a jogosulatlanul és rosszhiszeműen felvett ellátás tekintetében 2018. február 20-tól terhelte a visszafizetés kötelezettsége, téves az a hivatkozás, hogy csak elévülési időn belül van helye a visszafizetésre kötelezésnek. Jogvesztő határidő csak az igényérvényesítéshez kapcsolódik (Szocvt.17. § (3) bekezdése).

A befogadás iránti kérelem

[14] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) „118. § (1) bekezdés a) és b) pontja” alapján kérte. A felperes felülvizsgálati kérelmet és külön „befogadás engedélyezése” iránti kérelmet terjesztett elő.

[15] A befogadhatóság indokolása körében előadta, hogy a befogadás az ügy érdemére kiható jogszabálysértés a felvetett jogkérdés különleges súlya, de különösen annak társadalmi jelentőségére tekintettel, illetve a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása miatt indokolt.

[16] Előadta, hogy egyértelműen megállapítható, hogy az alperes több okból is nem a jogszabályok alapján járt el. Az alperes határozata jogsértő volt, figyelemmel arra, hogy alperes eljárása és határozata meghozatala során nem volt figyelemmel Szocvt. 25. §-ában és 33. §-ában foglaltakra. A jogosult részére jövedelme kiegészítésére, pótlására, illetve a különös méltánylást érdemlő szociális helyzetére tekintettel pénzügyi szociális ellátás, jelen esetben aktív korúak ellátása nyújtható. A felperes esetében megállapításra került a

jogosultság, amely nem változott, így helytelenül minősítette alaptalannak a keresetet a bíróság.

[17] Felhívta a Kúria figyelmét arra, hogy az alperes által folytatott gyakorlat, vagy ehhez hasonló gyakorlat terjedése az egyébként adott esetben jóhiszeműen eljáró társadalmilag széles csoportot is képezhető feleket rendkívül hátrányos és méltánytalan helyzetbe hozza és ez a gyakorlat nem támogatható. Ezért a Kúriának abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy az alperes határozata jogszabálysértő volt-e, az alperes eljárása során betartotta-e az eljárási és egyéb szabályokat.

[18] Érdemben a felülvizsgálni kért ítéletet jogszabálysértőnek tartotta, mivel az ellátás folyósításának megszüntetésével a felperes rendszeres jövedelem nélkül maradt. Hivatkozott a Ptk. 6:22. §-ában foglaltakra, amely szerint a követelések öt év alatt évülnek el, ezzel szemben az alperes a visszafizetést 2018. február 20. napjára visszamenően rendelte el és követeli. Azonban öt éven túl jogszerűen nem rendelhetett volna el visszafizetést. Hivatkozott arra is, hogy a felperes tulajdonában állt ingatlanok nem merítik ki a Szocvtv. 4. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt hasznosítható ingatlan fogalmát, mivel azok vonatkozásában peres eljárás volt folyamatban, illetve végrehajtási jog volt bejegyezve a felperes ingatlanokon fennálló tulajdoni hányadára. Ezért az sem állapítható meg, hogy a felperes rosszhiszeműen járt el.

A Kúria döntése és jogi indokai

[19] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadására – az alábbiak szerint – nincs lehetőség.

[20] A Kp. 118. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

- a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata
- aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
- ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
- ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,
- ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve
- b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt.

[21] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt – a 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti ok kivételével – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[22] A felperes külön „felülvizsgálat engedélyezése” iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben a Kp. 118. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján kérte a felülvizsgálati kérelem befogadását, amit a Kúria – a kérelem tartalmára tekintettel – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja alapján előterjesztett kérelemként bírált el.

[23] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve, hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. JEH], míg a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából a befogadás akkor indokolt, ha az egységes bírói gyakorlatnak a befogadási kérelemben megfogalmazott elvi okból történő változtatása indokolt lehet, vagy olyan elvi jelentőségű jogkérdés merült fel, amely a Kúria állásfoglalását igényli.

[24] A perbeli esetben a felperes nem mutatta be, hogy a joggyakorlat egységének, vagy továbbfejlesztésének biztosítása érdekében miért tartja indokoltnak a felülvizsgálati kérelem befogadását. Mindösszesen arra utalt, hogy jogszabálysértőnek tartja a jogerős ítéletet. Ezzel összefüggésben a Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálat befogadását nem alapozza meg, hogy a fél a jogerős ítéletben foglalt jogértelmezéssel nem ért egyet, azt jogszabálysértőnek tartja [Kfv.VII.37.057/2025/2.].

[25] A Kúria álláspontja szerint a jelen ügy nem vet fel olyan elvi jelentőséggel bíró jogkérdést, amely kapcsán felsőbb bírósági iránymutatásra lenne szükség. Elvi jelentőségű jogkérdésnek minősül minden olyan jogkérdés, amely egy jogszabály rendelkezésének értelmezésével, az alkalmazandó norma alapvető tartalmával és az ahhoz kapcsolódó esetleges jogkövetkezményekkel összefügg [Kfv.I.35.374/2020/2., Kfv.III.37.447/2021/2., Kfv.III.37.573/2022/2., Kfv.II.37.712/2023/2., Kfv.V.35.038/2025/2.]. A jelen ügyben a felperes nem mutatta be, hogy mi az az elvi jelentőségű jogkérdés, amely a felülvizsgálati kérelem befogadását indokolja és azt sem, hogy a joggyakorlat egysége továbbfejlesztésének biztosítása érdekében pontosan miért tartja indokoltnak a felülvizsgálati kérelme befogadását. Az ügyben felmerült jogkérdésekben a törvényszék a Szocvtv. 4. § (1) bekezdés b) pontja, 33. § (2) bekezdése és 17. § (1)-(2) bekezdése alapján levezette, hogy miért kötelezte jogszerűen az alperes a felperest a tárgyi ellátás visszafizetésére a tulajdonában álló hasznosítható ingatlanokra tekintettel. Vizsgálta az elévülés kérdését és a körben is állást foglalt, hogy a jegybanki alapkamattal növelt összegben jogszerűen terhelte a visszafizetési kötelezettség a rosszhiszeműen felvett ellátás tekintetében. A Kúria iránymutatását igénylő elvi jelentőségű jogkérdés – a jogszabályok egyértelmű rendelkezései következtében – ezért nem volt.

[26] Mindezek okán a felülvizsgálati kérelem befogadása a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem indokolt.

[27] A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján a felvetett jogkérdés különleges súlyára alapítottnak a felülvizsgálati kérelmet különösen akkor fogadja be, ha az nagy számban előforduló, új típusú ügyekben merül fel, a társadalmi jelentőségére figyelemmel pedig akkor, ha az érintett jogalanyok széles körét érinti. E körben arra utalt kérelmében a felperes, hogy az alperes által folytatott gyakorlat terjedése jóhiszeműen eljáró társadalmilag széles csoportot képezhető feleket hátrányos és méltánytalan helyzetbe hoz és ez a gyakorlat nem támogatható.

[28] A Kúria már több határozatában is rávilágított arra, hogy ha a fél nem igazolja, hogy az egyedi ügyében felmerült probléma milyen okból és mennyiben érinti a társadalom széles körét és nem támasztja alá, hogy a jogkérdés a saját ügyén túlmutat, továbbá arra sem hivatkozik, hogy nagy számban lennének folyamatban ügyek ugyanezen jogkérdésben, akkor egy általánosság szintjén megfogalmazott állítás nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja szerinti befogadását [Kfv.V.35.068/2022/2., Kfv.V.35.309/2022/2.]. A jelen ellátás visszafizetésére kötelező határozattal kapcsolatos ügy

nem vetett fel olyan, az egyedi ügyön túlmutató társadalmi érdeklődésre számot adó jogkérdést, amely felsőbb bírósági iránymutatást igényelne, illetőleg a Kúriának hasonló ügyek tömeges előfordulásáról sincs tudomása, ezért a befogadás a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján sem volt indokolt.

[29] A Kúria hivatalból is vizsgálat a befogadási okok fennállását. Az ügyben az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége nem merült fel (Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpont), valamint a felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjára nem hivatkozott felülvizsgálati kérelmében, így ahhoz indokolás sem társult, indokolási kötelezettség hiányában e befogadási ok hivatalból nem volt vizsgálható. Továbbá nem jelölt meg a felperes olyan közzétett kúriai határozatot, amely megalapozná a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti befogadást, ezért ez okból sem volt befogadható a felülvizsgálati kérelem.

[30] Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[31] *A felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontjaira hivatkozás esetén.*

Záró rész

[32] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése értelmében tárgyaláson kívül határozott.

[33] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja és a Szocvtv. 16. §-a alapján is illetékmentes.

[34] A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 95. § (1) bekezdés b) pontjára, 83. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján a felperes viseli.

[35] A végzés elleni további perorvoslatot a Kp. 112. § (2) bekezdése és 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. május 15.

Kúria
V.Kfv.37.235/2025/6

8

dr. Márton Gizella s.k.
a tanács elnöke

dr. Demjén Péter s.k.
előadó bíró

dr. Darák Péter s.k.
bíró

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.
bíró

dr. Stefancsik Márta s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül:
tisztviselő